

HET
VERSMACHT KERSSTGESCHENK
Nieuw Kerstverhaal
door
P.J. KLOPPERS.

LIJN. NUNINGHOFF, DEVENTER.

HARDERWIJK H.A. BERENDS.

HET VERSMADE KERSTGESCHENK.

Een nieuw Kerstverhaal voor de Jeugd.

DOOR

P. J. KLOPPERS,

Schrijver van: *„Twee Avonden in de Pastorie,”* *„Nada de Negerkoning,”* *Arme Jacob,”* enz.

MET EEN GEKLEURD PLAATJE.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

I. EENE AANGENAME ONTMOETING.

het was vacantie. Ik bracht de laatste dagen van het jaar als naar gewoonte te V. door in den rustigen kring mijner familie.

„Rustig? Ja, dat mocht wat!” meende mijne tante. „Zij was maar wat blijde, dat het heerlijke weder haar de behulpzame hand scheen te bieden, om de mannen uit het huis te drijven. Den dag vóór Kerstmis was er altijd genoeg voor een vrouw te doen in eene eenvoudige burgerwoning en dan liepen de mannen maar in den weg.” Wij lachten hartelijk om hare klaagtonen en stelden de goede vrouw gerust met de belofte, dat zij zich niet over onze tegenwoordigheid zou te beklagen hebben, maar hoopen op onze beurt op eenige versooning te mogen rekenen, indien het heerlijke weder ons misschien te zeer aanlokken mocht en we ietwat over half één naar de koffie kwamen onzien. We lieten het dan ook niet bij woorden blijven. Nauwlijks was het ontbijt afgelopen of oom begaf zich naar zijn kantoor. Ik stak eene sigaar aan, kleeedde mij en, tante een rustigen morgen wenschende, begaf ik mij naar buiten. Naar buiten in den vollen zin des woords, want ik haastte mij uit de poort te komen.

Tante had wel gelijk: het *was* heerlijk. De lucht scheen van blauw kristal. De zon wierp hare schitterende stralen over den harden grond en de met rijn bedekte grashalmen, dat het mij toescheen, alsof de wintervorst nu eens aan ons, domme menschen, wou toonen, hoe zonnenschijn en ijs elkaar best verdragen kunnen. Een mensch moest wel blijde gestemd worden onder zulk eene frissche koude en bij zoo'n helderen hemel. Daarbij vervulde de gedachte aan het naderende Kerstfeest mijn hart met stille vreugde.

Deze morgen was mij een beeld van dien tijd, toen de Heere

Jezus hier onder ons geboren werd. Hij is de Zon des heils, die deze koude, doodsche aarde bestralen kwam en haar nieuw leven schonk. Zijn licht verlicht en verwarmt het koude menschenhart en brengt het leven uit den dood. Onder de stralen Zijner liefde ontluiken hier op aarde de schoonste bloemen van liefde en godsvrucht en rijpen de vruchten voor den oogst van den grooten Landman. Ik herinnerde mij zoo menigen Kerstavond, welken ik doorgebracht had in den kring van allen, die ik lief had; ik dacht er aan, hoe God hen allen en mij met hen liefderijk had geleid op den levensweg en ons rijk had gezegend; hoe Hij zelfs enkelen onder ons reeds een plaats gegeven had ginds, boven dien kristalblauwen hemel in Zijne heerlijke woning en zie, daar werd ik zoo weemoedig en toch zoo blijde gestemd, dat

Nu, dat zou de koude December-lucht wel gedaan hebben en ik pinkte mij een traan uit het oog.

De koude had mij waarschijnlijk mijn tred doen versnellen; eer ik er aan dacht, had ik de kreupelboschjes bereikt, welke in den zomer eene der bekoorlijkheden van de streek uitmaken. Ook thans waren ze schoon in hun wintergewaad. Ze beantwoordden zoo geheel aan de stemming van mijn hart, dat ik er mij juist nu op mijn gemak gevoelde, nog meer dan des zomers, wanneer ze weërgalmden van de lustige zangen en de kreten van genoegten der jeugd van V. Onwillekeurig liep ik langzamer en eindelijk stond ik geheel stil. Hier was het heestergewas meer open en vergunde mij het uitzicht op de grenzenlooze, blauwe zee, tot aan den verren horizon, waar aarde en hemel elkander schenen te ontmoeten, juist als bij de kribbe te Bethlehem.

Nadat ik eenige minuten van dit schoone uitzicht genoten had, beklom ik langzaam het hoogste duin, dat zijn met kreupelhout bezetten kop ver boven de anderen uitsteekt. Wel begon de klok mij aan terugkeeren te herinneren, maar het schoone schouwspel daar beneden had mij tezeer bekoord, dan dat ik den wensch zou hebben kunnen weërstaan om het daarboven nog eens en beter te genieten. Het pad slingerde tusschen de heesters om de helling van het duin heen en zóó was ik reeds nabij den kop gekomen, eer ik het bemerkte. Eensklaps deed het geluid

eener menschelijke stem mij stilstaan. Ik ontdekte niemand, want eene dichte rij heesters verhinderde mij nog den kop te zien en van daar scheen de stem te komen. Nu wil ik volstrekt niet beweren, dat ik in een gewoon geval zou gebleven zijn, waar ik was, alleenlijk, omdat ik vernomen had, dat er menschen daarboven waren en samen spraken. Doch uit de woorden, die ik opving, besloot ik, dat er niet twee *menschen* samen in gesprek gewikkeld waren, doch dat dáár iemand sprak met den Heer, zijnen God, dat dáár gebeden werd. Welnu, zou ik dan een gebed storen? Uit hetgeen ik hoorde, maakte ik op, dat de bidder door den Heer uit een groot gevaar gered was en Hem daarvoor thans den dank van zijn hart betaalde. Mijne nieuwsgierigheid werd niet weinig geprikkeld en ik besloot ten minste te trachten om met den onbekende in gesprek te geraken. Lang behoefde ik niet te wachten. Na eenige oogenblikken werd het stil en daar ik geene voetstappen hoorde kraken op den harden grond, vermoedde ik, dat de man zich op de bank daarboven had neêrgezet. Ik vervolgde nu mijn weg en weldra bemerkte ik, dat ik mij niet vergist had. Een oud man, wiens lange, grijze lokken weelderig om zijne schouders goldden, zat op de half vermolmde bank en hield de blikken op de zee gevestigd. Hij scheen in gedachten verzonken, want eerst toen ik hem goeden morgen wenschte, ontdekte hij mij en beantwoordde mijn groet.

„Welk een heerlijke morgen, mijnheer!” zeide ik.

„Een schoone wintermorgen!” antwoordde hij. „Wenscht u ook te zitten?”

„O Laat mij u niet storen! hernam ik, toen de grijsaard zijn bijbel, welke geopend naast hem lag, dicht sloeg en plaats maakte.

„Gij stoort mij niet, mijn vriend! Deze bank is lang genoeg voor ons beiden,” antwoordde hij.

„Is het niet wat te luchtig voor u hier, op uwe jaren?” waagde ik te vragen. „Het uitzicht is hier verrukkelijk, maar het is nog al frisch.”

„O Dank u! Ik heb, Gode zij dank, een zeer sterk gestel en och, als het daarbinnen zoo recht warm is, voelt men-zoo

weinig van de koude. Gij moet weten," vervolgde hij na een oogenblik van stilzwijgen, „dat ik elk jaar op dezen dag mij naar het duin begeef, als het weder mij dit niet te zeer verbodt."

„Is er wellicht eene herinnering aan de zee, die u naar huis drijft?" vraagde ik minder beschroomd, nu de grijsaard mij zelve vertrouwen scheen te willen schenken."

„Ja, rijke herinneringen!" riep hij uit. „Ziet gij ginds die boot, mijnheer? Welnu, ongeveer op dezelfde plaats, waar deze zich thans bevindt, heeft de Almachtige God, de Heer van leven en dood, het schip doen vergaan, waarmede ik mijn terugkeer in het vaderland maken zou. Hij heeft mij door hetgeen de menschen een ramp zouden noemen, uit de banden des doods gered en mij tevens een Heiland doen vinden in het kindeke van Bethlehem's kribbe, welks geboorte wij heden met geheel de Christenheid herdenken."

„Wel zoo!" antwoordde ik, verheugd, dat ik mijn wensch verkrijgen en iets nader omtrent den levensloop van den grijsaard vernemen zou, wiens gebed en eerbiedwaardig voorkomen mijne belangstelling in hooge mate hadden opgewekt.

„Ik weet niet, of gij den Heer liefhebt, mijn jonge vriend," ging hij voort „en evenmin of gij den tijd hebt naar mijn verhaal te luisteren; wat mij betreft: waar het hart vol van is, daarvan loopt de mond over en ik zal het u gaarne mededeelen."

Ik verzekerde den spraakzamen ouden man, dat ik niets liever wenschte dan het verhaal zijner lotgevallen te mogen vernemen. Daarop begon hij een verhaal, dat mij belangrijk genoeg toeschijnt, om het mijnen jongen vrienden ter lezing in de Kerstdagen aan te bieden. We laten den grijsaard zelve aan het woord.

HET VERSMADE KERSTGESCHENK.

Indelijk zou ik mijn zin krijgen: ik mocht naar zee. Lang had mijne goede, lieve moeder al de kracht harer overreding en liefkozing uitgeput, lang had zij mijn vader

het hoofd gebroken met haar gebeden om mij toch geene toestemming te geven. 't Was al vergeefs geweest, en eindelijk had de goede vrouw wel moeten berusten in mijne wijsgeerige beschouwing, dat men op zee even goed braaf kon blijven als op het land en men omgekeerd te land evenzoo wel ongelukken krijgen kon als ter zee. Ondanks mijne wilde haren was ik toch, wat men zoo in de wandeling een goeden jongen noemt. Mijne makkers hielden veel van mij en ik hield veel van mijne moeder; ja, hoewel de meester mij nu en dan nog al eens de noodige straf toediende, omdat ik mijn werk niet gereed had of mijne lessen niet kende, toch droeg ik den man geen kwaad hart toe. Nu ik naar zee mocht, was ik met iedereen de beste vrienden. Ik had mij dan ook vast voorgenomen om de weinige weken, die ik nog in het ouderlijk huis en op de schoolbanken zou doorbrengen, een voorbeeldig leven te leiden en te zorgen, dat niemand over mij te klagen had. Vooral zocht ik mij hoe langer zoo meer in de gunst te dringen van mijn oom. De man had geene kinderen, maar maakte er met tante eene soort van liefhebberij van om ons, kinderen, op verjaardagen en met Kerstmis allerlei verrassingen te bereiden. Daar hij nu geen geld behoefde te ontzien, gelukte hem dit ook telkens nog al wel. Reeds eenigen tijd geleden had oom mij een zilveren horloge beloofd. Ik zou de laatste Kerstmis te huis doorbrengen en weinige dagen daarna uitzeilen. 't Was dus niet zoo geheel zonder eenigen grond, zoo ik in de blijde verwachting verkeerde, dat de aanstaande Kerstavond mijne vurige wenschen vervullen zou. Reeds droomde ik van het genot, een eigen horloge te hebben; 't is dan ook geen kleinigheid voor een jongen van veertien jaren. Was het wonder, dat ik meer nog dan anders dikwijls aan oom en tante een bezoek bracht, naar het dan wel eens heette, omdat ik het spoedig niet meer doen kon.

Wie ik echter daarmede verschalken mocht, mijn oom had al te dikwijls een blik geslagen in het eigen en in anderer hart, dan dat hij niet begripen zou, wat ik eigenlijk beoogde. En toch had hij een ander plan voor mij in hoofd en hart, ook al dacht hij er volstrekt niet aan, zijne belofte aan mij te breken.

Het was de dag vóór Kerstmis en, als naar gewoonte, ontvingen mijne ouders des morgens eene uitnoodiging om met de kinderen den avond bij oom en tante door te brengen. Mijn hart sloeg, toen ik uit de school kwam en moeder ons mededeelde, dat zij oom's uitnoodiging voor ons aangenomen had. Met spanning verbeidde ik den avond. Niemand had ik deelgenoot gemaakt van mijne verwachting dan mijne goede moeder en deze had mij meer dan eens gewaarschuwd, dat ik mij niet tezeer moest vleien met de vervulling mijner wenschen, daar zoo vaak de kleinste omstandigheid ons teleurstelling berokkenen kan. Ik meende echter, dat moeder het leven te somber aanzag en voor mij geene teleurstelling mogelijk was.

Weldra zaten wij allen rondom den keurig opgetooiden Kerstboom. Oom sprak tot ons over de beteekenis van den Kerstboom en de heerlijke herinneringen, aan den avond verbonden. Wij, kinderen, hadden echter een groot deel van onze aandacht bij het tafeltje onder den boom, dat, als gewoonlijk met een wit kleed bedekt, de geschenken droeg voor ieder onzer. „Wat zou er voor mij onder liggen?” Dat was de vraag, die ons aller hart bezig hield en allen uit de oogen schitterde. Ons allen? Neen, mij niet, want ik wist, wat ik krijgen zou. Reeds trilden mij de vingers van verlangen naar het oogenblik, waarin ze het zoo vurig gewenschte horloge zouden betasten. Was het kleed maar vast weg! Ja, een net en fatsoenlijk horloge lag toch wel in een kistje, maar aan dat kistje kon ik wel haast zien, of mijn horloge een platten, dan wel een dikkeren vorm en of het groot of klein zijn zou. Een klein, plat, vierkant kistje, dat moest er onder zijn, zooveel wist ik wel.

Eindelijk werd het kleed weggenomen, doch te vergeefs zocht ik met de oogen mijn klein vierkant kistje en reeds begon mijn hooggespannen verwachting een weinig te dalen. Ik besloot echter goeden moed te houden en stil te wachten. Het kistje mocht er niet zijn, het horloge kon mij niet ontgaan. Ik ontving nit oom's handen een vierkant pakje. 't Was veel te groot voor een horloge, maar dit was er misschien bij wijze van verrassing in verborgen. Ik opende het met bevende hand, terwijl ik mijn

best deed om te glimlachen, alsof ik werkelijk verrast was. Ik durfde niet opzien, want ik gevoelde, dat moeders oogen op mij gericht waren. Oom bleef bij mij staan en toen daar een net gebonden Bijbel voor den dag kwam, bedankte ik hem, ja, maar ik beet mij op de lippen om iets gansch anders dan een lach van genoegen te weêrhouden. Hij hield mijne hand in de zijne gedrukt en zeide:

„Willem, ik meende, dat we aan een jongen zeeman, die straks zijne eerste eerste reis maken gaat, op dezen avond niets beters geven konden dan een betrouwbaren wegwijzer. Jongen, wilt ge mij op uw woord van eer beloven, dat ge er elken dag in lezen zult?”

Ik was blijde, dat ik moeder zag weenen. Het gaf mij eene welkome gelegenheid om mijn „ja” binnen te houden en ook een traan weg te pinken, ja, maar geen traan van aandoening, een traan van spijt en grievende teleurstelling.

Het horloge was mij ontgaan: ik had niets dan een Bijbel. Voor het eerst van mijn leven was ik recht boos op mijn oom en had ik het maar gedurfd, dan Doch lezen er in, neen, daar zou niets van komen. Daar had ik geen tijd voor, vooral niet, nu ik met mijn horloge den tijd niet meten kon, vooral niet, nu die Bijbel mij zoo'n teleurstelling bezorgd had.

„Ik hoop, dat Gods woord u grooter schat blijken zal dan zilver en goud, mijn jongen, dat het uw steun in het leven en uw troost in het sterven zijn moge,” besloot oom.

Ik was stil geworden. Men schreef het aan het opgewekt gevoel van mijn naderend scheiden toe. 't Was immers wellicht mijn laatste Kerstavond in den kring van allen, die mij liefhadden. Maar moeder wist beter en het smartte haar. Oom zag het ook wel, doch hij troostte zich, want hij wist, dat een mensch nu maar zoo niet uit zichzelf leert, Gods woord kostelijker te achten dan een zilveren horloge. Ik wist ook beter en verlangde naar het einde van den avond en den dag van mijn vertrek.

Drie weken later bracht ik oom en tante mijn afscheids-bezoek.

Den volgenden dag zou de boot vertrekken, waarmede ik mijne eerste reis zou doen.

„Heeft moeder uw Bijbel wel in uw kist gepakt, Willem?” vroegde oom.

„o Zeker!” antwoordde ik glimlachend.

„En zult ge woord houden?”

„Ja,” antwoordde ik half luide.

„Ik zal althans den Heer voor u bidden, mijn jongen, dat Hij zelve uw hart daartoe bewege en ge mij niet weêr onder de oogen komt, zonder dat ge uw woord gestand hebt gedaan. Doch eer ik het vergeet: hier heb ik nog eene gedachtenis van uw oom en tante voor u. Gebruik het met plezier en denk veel aan ons; wij zullen het aan u doen!”

Ik voelde, hoe ik tot mijne ooren kleurde, toen ik een sierlijk kistje uit ooms hand ontving. Ik opende het: daar lag het lang gewenschte horloge. Het was geen zilveren, maar een gouden. Oom zag, dat ik ontroerde.

„Niet waar?” zeide hij glimlachend, „oom had het niet vergeten, maar Gods woord is mij meer waard dan zilver en goud.”

Den volgenden avond was ik aan boord van de Smyrna, kapitein Warden, met bestemming naar Calcutta. De reis was spoedig en dit eerste proefje van het zeemansleven beviel mij uitstekend. Mijn Bijbel had ik in het geheel niet, mijn horloge te dikwijls gebruikt. Zoo ging het voort drie jaren lang en ik zou mijn levenstijd hebben laten verloopen zonder mij om den God mijner ouders te bekommeren of mijn woord aan oom gestand te doen, indien de Heer mij zelve niet door harde wegen tot Hem had gebracht. Ik ging van het eene schip op het andere en wist overal mijn geluk en mijn genoegen te vinden. Naar huis verlangde ik niet sterk. Eindelijk na ongeveer drie jaren weg geweest te zijn, besloot ik naar mijne familie terug te keeren en eenigen tijd in hun midden te vertoeven. Toen herinnerde ik mij de belofte aan oom, die ik langzamerhand uit hart en geheugen gedrongen had. Nog altijd lag die Bijbel daar on-aangeroerd op den bodem van mijn kist, want, om het boek weg te doen, daartoe had mij de moed ontbroken en bovendien,

oom mocht er eens naar vragen. Doch lezen er in! Waar-
toe dat? Ik had er genoeg van gehoord, om als oom eens een
gesprek er over begon, fatsoenlijk taal en antwoord te geven.

III. HET VERSMADE TOT EERE.

Mijn woord zou ik houden! Oom had er om gebeden
en God de Heer wilde het! De terugreis ging zoo
voorspoedig, als we maar wenschen konden. Na een paar maan-
den reizens hadden we de kust van ons werelddeel in het ge-
zicht. Hoe meer ik het vaderlandsche strand naderde, des te
meer ontwaakte het verlangen naar mijne lieve ouders, mijne
broeders en zusters in mijn hart. Welnu, nog weinige dagen en
ik zou mijn verlangen kunnen bevredigen! En toch, het was
mij, of er nog veel zou gebeuren, eer ik het toppunt mijner
wenschen bevredigd zien mocht. Mijn voorgevoel bedroog mij
niet. Terwijl wij te Cadix lagen, om te lossen, gelastte mij de
kapitein in den mast te gaan. Ik gehoorzaamde. Toen ik mij
daarboven bevond, blikte ik verlangend naar het Noord-Westen.
In gedachten verzonken liet mijne hand het touw los, waaraan
ik mij hield. Ik duizelde en viel neêr.

Toen ik mijne oogen opsloeg, was de boot reeds lang vertrok-
ken en ik — lag in het hospitaal. Ik gevoelde mij zeer bedroefd
en het schreien stond mij nader dan het lachen. Een oude man,
die de rol van oppasser vervulde, maande mij tot rust. De
ernstige toon, waarop hij dit deed, en de koorts, welke ik door
mijne leden voelde woelen, deden mij besluiten, dat mijn toe-
stand niet zonder gevaar was. Ik waagde den man te vragen,
of er vrees bestond, dat ik sterven zou.

„Nu, ge hebt een boezen val gedaan, jongman!” antwoordde
hij met een bedenkelijk gelaat en, waarschijnlijk meenende mij

door vreeze nóg meer tot rust te bewegen, voegde hij er aan toe: „Als ge u zeer rustig houdt, is er eenige kans van behoud.”

Te midden van de hitte der wondkoorts overviel mij eene koude huivering bij de gedachte aan den dood. Niet slechts vond ik het vreeselijk, zoo nabij mijne geliefde betrekkingen in den vreemde te moeten sterven, niet alleen was mij de gedachte smartelijk, dat mijn leven zoo in den bloei mijner jeugd zou afgesneden worden, maar bovenal ontzette ik bij het denkbeeld voor den rechterstoel van God te moeten verschijnen, van dien God, wiens woord ik had veracht en buiten wien ik had voortgeleefd, alsof Hij voor mij niet bestond. Ik gevoelde, dat ik een zondaar, een groot zondaar was en dat ik den toorn en de straf van dien God had verdiend, terwijl ik voortdurend Zijne genade, welke Hij mij in Christus Jezus had laten aanbieden, veracht had. Nu zou Hij mij niet meer willen aannemen! Nu was het wellicht te laat! Kon ik er maar eens met mijne lieve moeder of met mijn oom over spreken! Doch zij waren er niet en mijn oppasser Hoe wist ik, of de man zich om God bekreunde? Bij de minste beweging, die ik maakte, vermaande hij mij tot rust en verhoogde mijn angst. Had ik nu mijn Bijbel slechts en och, kon ik er maar in lezen! Neen, nu was het voor mij te laat! Ik kon niets, niets meer! Ik sloot de oogen en bad in stilte: „Heere Jezus! Ik ben niet waard, dat Gij mij in genade aanneemt! Wees barmhartig over mij!”

Mijn bewaker, meenende, dat ik sliep, had de kamer verlaten. Toen ik de oogen opende, ontdekte ik mijn kist terzijde van mijn leger. Zonder om mijne wonden te denken, richtte ik mij op en beproefde, of ze geopend was. Dit bleek mij werkelijk het geval te zijn. Ik sloeg het deksel op, woelde door al het andere heen tot op den bodem en na eenig tasten, haalde ik mijn Bijbel uit de kist. Ik sloot ze weder om geen argwaan te wekken bij mijn bewaker en tegen mijn kussen leunende, sloeg ik den Bijbel open. Ik wilde lezen, doch de letters dansten voor mijne oogen: ik kon niet. Mismoedig verborg ik het boek geheel onder het bed en wierp mij treurig neder. Wat zou ik dan hebben willen lezen? vraagde ik mijzelve af. De gelijkenis

van den verloren zoon, zoo dacht ik. Welnu, die kende ik immers en daar klonk eene stem in mijn binnenste: „Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan en ik zal tot hem zeggen: „Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel en voor u en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden.”

Dan benijdde ik den verloren zoon, en wenschte, dat het ook van mij heeten mocht:

„En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader en werd innerlijk met ontferming bewogen en toeloopende, viel hem om zijn hals en kuste hem.”

De Heilige Geest richtte mijne oogen op het Kruis van Jezus Christus, die Zijn bloed voor arme zondaren gestort heeft en ik geloofde, dat Hij ook mij van mijne schuld bevrijd en mijn straf gedragen had. Nu was mij de dood geen koning der verschrikking meer, want hoe langer zoo meer leefde in mij het blijde bewustzijn, dat God mij om Jezus' wil genade bewijzen en mij in liefde aannemen zou.

Doch het behaagde den Heer mij te herstellen. Nadat ik ongeveer zes weken in het hospitaal gelegen had, gaf de geneesheer mij vrijheid de reis naar mijn vaderland te ondernemen. In het eerst had ik niet geschreven, om mijne goede ouders niet ongerust te maken. Later had ik het stilzwijgen bewaard, omdat ik er mij een genoegen van voorstelde, hen te verrassen. Ik had echter in mijne jeugdige onbezonnenheid er niet aan gedacht, dat ik mijne betrekkingen in doodelijke ongerustheid gedompeld had, temeer, daar ik toch ongeveer den tijd gemeld had wanneer ik tehuis komen zou en het schip, waarmede ik de terugreis dacht te doen, had genoemd.

Intusschen was de bijbel van mijn oom uit de versmaadheid, waarin ik dien langen tijd gehouden had, tot eere gekomen. Ik las daarin elken dag, neen, elk oogenblik, waarin de reis mij eenige rust gunde en telkens berouwde het mij meer, dat ik mij zelve zoo langen tijd moedwillig had verstoken van het groote voorrecht, Gods woord te mogen lezen.

IV. DE TEHUISKOMST.

't Is drie jaren geleden, maar alles is nog ongeveer hetzelfde gebleven in mijne vaderstad, zoo dacht ik, toen ik uit de diligence stapte en mij naar de ouderlijke woning begaf. Ik daarentegen was een geheel ander mensch geworden dan toen ik ongeveer om dezen zelfden tijd V. verliet. Ik vloog door de straten en stond weldra voor ons huis. Ik belde. Mijne zuster opende de deur. Ik verwachtte, dat zij mij om den hals vallen zou, doch zij werd bleek van ontroering en snelde naar binnen. Ik wist niet, wat ik er van denken moest en maakte mij gereed, haar te volgen, toen vader mij reeds tegemoet ijfde in den gang. De goede man was hevig aangedaan. Nadat hij mij vaderlijk welkom geheeten had, verzocht hij mij, met hem naar oom te gaan. Mijne moeder was niet tehuis en hij wenschte mij onderweg de aanleiding tot hunne ontroering mede te deelen. Ik volgde hem en wat vernam ik nu?

Het schip, waarmede ik de terugreis zou gedaan hebben, was den dag voor Kerstmis in de nabijheid van V. gekomen, te midden van een vreeselijken storm en op een der zandbanken gestrand. Vergeefs had men beproefd, het vaartuig te naderen. De verbolgen zee had met alle redmiddelen gespot en voor de oogen der jammerende burgerij, welke zich op het strand verdrong, was het vaartuig met man en muis vergaan.

„Daar was het,” zeide de grijsaard en hij wees met de hand naar den horizon, dáár, waar ge die boot tusschen de klippen ziet slingeren. Mijne ouders hadden met de weduwen der loodsen, die het schip in de haven zouden brengen, het rouwkleed aangetogen, want al mijne betrekkingen hadden in den treurigen waan verkeerd, dat ik mede op het schip geweest was.

Wat ik gevoelde, toen ik de mededeeling van mijn vader vernam, kan ik u niet beschrijven. 't Was mij, alsof God in Zijne

onbegrijpelijke liefde, mij ten tweeden male uit de kaken des doods gered had, om mij de eeuwige zaligheid te schenken en mijn hart smolt weg in dankbaarheid. Het geluk van allen, die mij liefhadden, u onder woorden te brengen, vermag ik niet en waartoe zou het noodig zijn? Des avonds kwamen oom en tante een bezoek brengen aan mijne ouders en ik moest aan het vertellen, over hetgeen ik te Cadix ondervonden had. Nauwlijks was ik aan het einde, of mijn oom zag mijne moeder aan met een gelaat, dat van vreugde straalde.

„Wel, Marie!” zeide hij, „God is toch goed! Ge wenschet zoo vurig te weten, dat uw Willem, dien ge verdrongen waandelt, nog te elfder ure zijn Verlosser had leeren kennen.”

Mijn lieve moeder weende en stamelde: „De Heer zij gedankt! Deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden!”

„Heb ik u niet te lang opgehouden, vriend?” zeide de oude.

„o Gansch niet!” antwoordde ik. „Ik dank u wel zeer voor uw verhaal, dat mij den tijd geheel heeft doen vergeten.”

„Welnu, vindt ge het wel vreemd, dat ik hier elk jaar eens heen moet, om mijn God te danken? Ginds ligt de zee, die haar mond reeds geopend had om mij te verslinden en hier” — met deze woorden sloeg hij met de hand op zijn bijbel, — „het versmade kerstgeschenk van mijn oom, dat mij uit de banden der zonden en des doods verlossing heeft gepredikt.”

„Ik begrijp dit volkomen!” antwoordde ik, getroffen door de warmte, waarmede de grijsaard dit gesproken had.

„Jongman!” hernam hij en hij greep mijne hand, „het leven is ook eene zee en het menschelijk hart is doodelijk krank. Indien gij Jezus nog niet tot uw Heiland hebt, zoo geve God u te gevoelen, dat gij in doodsnoed verkeert en Hij alleen u redden kan. Laat u door Zijn Woord tot Hem leiden en geef u aan Zijne genade over, zóó zondig als ge zijt. Hij zal u genezen en u voor schipbreuk op deze verbolgen wateren behoeden. Wellicht zullen we elkaâr niet wederzien. Laat mij, oude man, u nog eens verzekeren, dat geen schat ter wereld minder geacht

en toch kostelijker is dan dit boek, de eenige vertrouwbare gids voor jongelieden als gij."

Ik kwam wel wat over mijn tijd voor de koffie, doch tante scheen ter wille van de gastvrijheid een weinig toegevendheid te gebruiken. Ik hoop, dat mijne jonge lezers even toegevend zijn zullen jegens mij, als ik hun misschien wat te veel van hun kostbaren Kersttijd ontnomen heb door het weêrgeven van dit verhaal.

Viert allen een recht vreugdevol Kerstfeest! Geve onze God u allen te gevoelen, dat gij buiten dien Jezus, die dáár als een hulpeloos kindeke in Bethlehem's kribbe ligt, niet leven kunt en brenge Hij u aan Zijne kribbe met de bede:

"Heere Jezus! Ik ben een arm en ongelukkig zondaar, maar Gij zegt mij in Uw woord, dat Gij zondaren van hunne schuld en straf bevrijden en zalig maken wilt: neem Gij mij in genade aan!"

Hij zal u verhooren en gij zult u dan eerst recht in Zijne geboorte verblijden.

Mijn Jezus, schoon 'k u niets kan toonen
 Dan zonden, die dit hart bewonen,
 Voor al Uw liefde slechts een traan, —
 Leer me, aan Uw kribbe neêrgezeten,
 Al, wat ik heb en mis, vergeten
 En Uw genâ slechts ga te slaan!

DADA DE NEGERKONING
Nieuw Kerstverhaal
— door —
P. J. KLOPPERS
Met gekleurde plaat en geill. omslag

EEN ANGSTIGE KERSTAVOND

— } IN HET WOOD { —

Verhaal voor Jongelieden
— DOOR —
J. C. LUTPINGH
Met gekleurde plaat en geill. omslag.

